

Afzelius, Juanita

Juanita, hon var vacker som en gryning,
nr dom mttes i Madrid fr Ingesen.
Och han var ung, han var en av mnga hundra,
som rest ner fr att slss fr friheten.
Och Juanita, hon var med dom vid fronten,
och hennes gld gav dom andra kraft och mod.
Och om kvllen sjng hon snger till gitarren,
om folket och den framtid
som hon var beredd att frsvara med sitt blod.
Juanita, han ska alltid komma 'hg dej,
Fr hans inre ska du alltid finnas kvar.
Juanita, fast han aldrig kunde f dig
Kan han minnas hur stark och fin du var.

Men dom frlorade, fr fascisterna var starka,
och han for hem, med bara bitterheten kvar.
Och Juanita mste gmma sej i bergen,
och fast han skrev s fick han aldrig ngra svar.
Men ren gick, och ocks hjltar blir gamla,
och dom fr hoppas att dom yngre vill ta vid.
Han blev gift, och fick sner och dtrar
och hans tid med Juanita
blev liksom en drmbild frn ett annat liv.

Juanita, han ska alltid komma 'hg dej,
Fr hans inre ska du alltid finnas kvar.
Juanita, fast han aldrig kunde f dig
Kan han minnas hur stark och fin du var.

Hans bda sner var i Spanien frra sommarn
och semestra' p ett nybyggt lyxhotell.
Dom hade trffat en gammal gumma ner vid stranden,
nr dom gick ut fr att festa sent en kvll.
Dom hade pratat och berttat vad dom hette,
och om sin far som en gng varit i Madrid.
D steg hon upp och sa: "Honom har jag lskat!
Men hr springer ni och gder nt
han har bekmpat med risk fr eget liv!

S ge er av! Jag r trtt p er svngar!
Fr ni frdrjer bara frihetens stund!
Och ni borde veta, att turisternas pengar
r som honung i frtryckarnas mun!"

Juanita, han ska alltid komma 'hg dej,
Fr hans inre ska du alltid finnas kvar.
Juanita, fast han aldrig kunde f dig
Kan han minnas hur stark och fin du var.